

menes med, at vor Lov er „individualistisk“. Jeg tror, det er en ren Misforstaaelse af Ordet individualistisk, og jeg vil raade det ærede Medlem til at slaa op i et eller andet Værk for at se, hvad individualistisk betyder. Saa vil han nemlig se, at en individualistisk Lovgivning ikke betyder en Lovgivning, som grunder sig paa de Principper, som dette Lovforslag. At her er Tale om en individuel Forsikring af vedkommende Arbejdsgivers Arbejdere er rigtigt nok; dette sker, fordi der ellers vilde fremkomme en Uretfærdighed, nemlig naar man lader Arbejdsgiveren betale for Ulykkestilsælde, der indtræffe for Arbejdere, der enten arbejdede hos andre Arbejdsgivere, eller slet ikke arbejdede hos nogen Arbejdsgiver. Men at en individuel Forsikring med Præmieerlægelse i Forhold til Risikoen og Antallet af Arbejdere, har noget som helst med det socialpolitiske Begreb „individualistisk“ at gøre, altsaa i Modsætning til „kommunistisk“, kan jeg ikke indrømme, og jeg henstiller til det ærede Medlem, om han ikke vil foretage en Korrektur, naar han atter vil bruge Ordet og først undersøge, hvad det betyder, eller i alt Fald bruge det i den Forstand, man plejer at bruge det.

Nu siger det ærede Medlem, at det undrer ham, at Folketingets Flertal er gaaet over til mig, og at jeg fremtræder sejrserbevidst. Jeg vil da spørge det ærede Medlem: ved hvilken Lejlighed har jeg under denne Forhandling givet ham nogen som helst Anledning til at udtale om mig, at jeg føler mig sejrserbevidst? Tror det ærede Medlem da ikke, at jeg nærer alvorlig Tvivl om, hvorvidt det vil lykkes mine Medarbejdere og mig at føre denne Sag, igennem, om jeg end haaber, at det ærede Medlems meget lidet dertil sigtende Udtalelser i Dag ikke maa gaa for megen Indflydelse i saa Henseende. Det havde været mig kærere, om det ærede Medlem stemte imod Loven og havde talt godt om den, end at han taler om den, som Tilfældet har været, og sluttelig siger, at han alligevel vil stemme for den. Jeg haaber ikke, at de mere eller mindre aabenlyse Bestræbelser for at udelægge dette humane Værk skulle lykkes, men jeg er ikke uden Frygt. Jeg føler mig altsaa aldeles ikke sejrserbevidst i denne Sag, og hvis vi seire, seire vi ikke for mig eller os selv, men for den Sde, for hvilken jeg har kæmpet i mange Aar, og for hvilken det er lykkedes mig at saa mange i denne Sal til at kæmpe sammen med mig. Det ærede Medlem har altsaa ikke Ret til at udtale sig saadan; mine Udtalelser have ikke givet ham nogen som helst Foranledning dertil. — jeg kunde

ønske, at han havde Ret! At jeg efter Gvne har bekæmpet Forslag, som maatte stille sig hindrende i Vejen for enhver som helst Reform paa dette Omraade, kan han ikke for-tænke mig i. Det er det, jeg har gjort og maattet gøre i denne Sag. Jeg har arbejdet Sagen frem paa det Grundlag, som jeg har vedkendt mig i de sidste 10 Aar, og jeg har offentlig fremsat det i 1885, senere i 1889 og opfordret til Kritik; men navnlig det ærede Medlem har ingen Sinde mødt med sin Kritik. Jeg har paa min Side fremsat en Kritik af det Forslag, det ærede Medlem i Dag saa varmt har stillet op, jeg har fremsat en Række af Anker imod det og paavist dets Uretfærdighed og Farlighed; men det ærede Medlem har end ikke forsøgt nogen Sinde at gendrive mig. At en Arbejder, der kommer til Skade i en Arbejdsgivers Tjeneste i farlige Erhverv, kommer til Skade i den Forstand i Samfundets Tjeneste, som det ærede Medlem udtalte, erkende vi ikke paa vor Side. Vi hævde derimod, at den Industri, som benytter en farefuld Arbejds metode, delvis bør bære det deraf resulterende økonomiske Tab for den paagældende, og at netop ikke Samfundet skal bære det; dette mene vi. Det ærede Medlem siger dernæst, at vi tage visse „Stumper“ af Landbruget med. Ja, det er virkelig vanskeligt at gøre d'Her tilpas for Landbruget. Tage vi alle dets Arbejder med, saa sige de: Det kunne vi paa ingen Maade, det have vi aldeles ikke Raad til. Sige vi: Lad os da tage de Dele af Landbruget med, som ere ganske analoge med Industridriften i Byerne, sige de, at saa tage vi nogle Stumper af Landbruget, og tage vi ingen med, klage de over, at saa bliver der ingen Ulykkesforsikring paa Landet. Jeg vil bede det ærede Medlem sige os, hvorledes Landbruget da ønsker at behandles? Skal det tages med, skal det udelades, eller skal det blot optages nogle Dele deraf? Vi have forsøgt alle tre Dele, men alle Forsøg er faldne ud til det ærede Medlems Partis Mishag. Sluttelig var der den venlige Anthyndning af en Salvgrube eller Guldrube for Forsikringsseksaberne, som det ærede Medlem fremsatte. Jeg skal atter i Aar henlede Opmærksomheden paa, at de Selskaber, som have drevet kollektiv Arbejderforsikring, have tabt Penge derved og delvis have opgivet denne Slags Forsikringer, og dernæst skal jeg sige, at det ærede Medlem selv, eller et andet Medlem, som talte lige før ham, nævnedes de gensidige Forsikringsforeninger, som Udvalget netop i højeste Grad har anbefalet oprettet, dels til Undgaaelse af Ulykkestilsælde og dels til Opnaaelse af billig Assurance. Den gensidige